

«M'agrada pensar l'Opus Dei com una família de famílies»

Fernanda Lopes és la presidenta del Comitè inicial constituït per al centenari de l'Opus Dei. Forma part de l'assessoria central a Roma des del setembre del 2020. Aquesta setmana ha visitat Barcelona amb motiu del I Workshop Internacional sobre Acompanyament Familiar, celebrat a UIC Barcelona.

20/05/2022

El 19 de març de 2021, 5è aniversari de la publicació de l'exhortació apostòlica 'Amoris Laetitia' sobre la bellesa i l'alegria de l'amor familiar, el Papa Francesc va inaugurar l'Any Família *Amoris Laetitia*, que conclourà el 26 de juny de 2022, amb la 10a Trobada Mundial de les Famílies a Roma.

Amb motiu d'aquest aniversari l'Institut d'Estudis Superiors de la Família de la UIC ha organitzat un *workshop* on vostè ha participat juntament amb més de 800 participants de 50 països.

Precisament la bellesa i l'alegria de l'amor familiar estan de vegades enfosquides en la realitat de moltes famílies. Aquest workshop ha facilitat un apropament professional a l'acompanyament que fan els experts, una llum sobre el paper protagonista que les mateixes famílies tenen amb l'entorn dels seus

parents i amics. També ha estat una ajuda per comprendre amb més profunditat el repte formatiu que tenim a l'Opus Dei en l'acompanyament dels supernumeraris i cooperadors.

Va néixer a Brasília, ara viu a Roma, ha conviscut amb persones de molts països, i tractat amb moltes famílies, cosa que li aporta una visió “global” de la família, la seva realitat a les diferents parts del món, els seus reptes, les seves preocupacions.

En realitat fa poc temps que visc a Roma. Vaig arribar a finals del 2020, enmig d'una pandèmia. Però el Brasil és un país amb una gran varietat de persones, que acull gent d'orígens molt diferents, amb molts desafiaments també, cosa que facilita en certa manera l'obertura a la universalitat.

En el context tan globalitzat en què estem, és veritat que hi ha un substrat comú compartit al voltant de la secularització i la desconstrucció de molts béns i valors ètics. I després cada continent té els seus reptes i cada país les seves particularitats. És difícil generalitzar, però en termes generals penso que es podria esmentar:

A Europa, l'envelliment, la solitud, els fluxos migratoris i la integració que suposen, s'està veient que l'Estat no és el gran proveïdor i cal passar a polítiques amigues de la família.

A Amèrica, el repte de la justícia social: diferència de classes, “faveles”, narcotràfic, corrupció... I, per altra banda, una gran vitalitat i alegria... I una Església que perd presència davant de l'avenç d'altres confessions cristianes.

A Àsia, amb cultures d'origen no cristià, l'absència d'alguns valors

com ara el perdó. A Àfrica, la presència de la poligàmia, per exemple.

A la vegada, podem aprendre de cada continent. Per exemple, a Àsia un toca valors humans com el respecte, la veneració a la gent gran, l'amor a la feina ben feta, el sentit de justícia; i a Àfrica s'experimenta el sentit de comunitat i fraternitat universal.

Sant Josepmaria deia: “El secret de la felicitat conjugal s’esdevé en les coses quotidianes, no en somnis. Està a trobar l’alegria amagada que dona l’arribada a la llar; en el tracte tendre amb els fills; en el treball de cada dia, en el qual col·labora la família entera; en el bon humor davant les dificultats” (*Converses*, n. 91). Potser hem de redescobrir el valor d’allò que és quotidià i les petites virtuts – servei, amabilitat...– i idealitzar menys?

Totalment d'acord! Amb certa freqüència podem veure'ns a l'espera de dies millors, d'un canvi de circumstàncies, i ens oblidem de l'ara i del que és concret i petit que tenim a l'abast de la mà. La bellesa de la vida conjugal i familiar, em sembla, és justament saber trobar la grandesa de petits gestos d'afecte, d'afirmació i de reafirmació, viscuts no amb rutina sinó amb la novetat que dona la visió de fe. Intentant també assumir amb pau que hi haurà vegades que no ho aconseguirem, que hi haurà moments de turbulència... Però procurant ser cadascú “custodis de la bellesa de la família”, com recentment ha dit el Papa.

D'altra banda, amb una mirada realista, sant Josepmaria deia que aquest amor fort a què tots aspirem inclou la comprensió i l'amor als defectes de l'altre; no podem aspirar a situacions idíl·liques.

**Al *workshop* s'ha parlat de com
acompanyar les famílies “reals”,
no les “ideals”. Una realitat és que
hi ha moltes ruptures i solitud.
Com acompanyar en aquest
escenari?**

Efectivament, és així. I ningú no està
exempt d'aquest risc. Què és la
fidelitat sinó la vulnerabilitat
acompanyada, per la gràcia de Déu,
pel cònjuge, pels amics?

L'acompanyament que s'ha treballat
al *workshop* es dirigeix precisament
a la prevenció i al coneixement de
què és la persona i la família, des del
coneixement d'un mateix es pot ser
molt lliure i molt feliç. Penso, a més,
que la capacitat regenerativa
humana és bàrbara.

Acompanyar és també ajudar a rebre
el perdó com a do o aprendre a
perdonar-se, posar petits punts de
llum i color a la vida de la gent. I
després comptar amb especialistes

quan la situació ho requereixi. Cal compartir la vida, caminar amb la gent, així som veritables cristians.

És bonic veure que de vegades es fa acompanyament sense saber-ho o gairebé sense adonar-se'n, per exemple, amb el testimoni a les xarxes que és possible –i atractiu– viure de determinada manera, o a través de l'amistat. Tots necessitem trobar la veritat encarnada en el bé i la bellesa, tocar la humanitat.

Les iniciatives es van transformant segons les necessitats i respostes que les famílies requereixen avui. S'ha parlat de la formació necessària per a l'acompanyament i la importància d'establir vincles afectius per fer-ho bé.

L'ambient de família és un tret propi de l'esperit de l'Opus Dei des dels inicis. Com a presidenta del Comitè inicial constituït per al centenari de la Prelatura, ens

podria explicar alguna cosa dels preparatius, alguna iniciativa especialment relacionada amb la família?

L'Obra, com l'anomenem els fidels de l'Opus Dei, és una part de l'Església, Església que és família i Mare. Sant Josepmaria parlava de la gran família de l'Obra. M'agrada pensar-hi com una família de famílies. En aquests anys previs, ens agradaria aprofundir en aquest tret. Volem crear espais de reflexió, aprenentatge, escolta i participació: sou les famílies les que ens suggerireu per on podem anar, a quines necessitats mirar amb més atenció. Ho farem entre tots.

Assenyalaria algunes línies: donar suport a tants projectes a favor de les famílies que ja s'han engegat i revisar-los per veure si són acords amb les necessitats socials actuals; llançar cadascuna i cadascun a donar

una resposta creativa personal, que és intransferible, perquè cada supernumerari o supernumerària en sigui protagonista; estar a l'avantguarda, dinamitzant els talents de tots; la mirada als pobres, avis, vulnerables.

Al Centenari, ens agradaria arribar renovats a la nostra missió evangelitzadora i enfortits pels lligams humans i sobrenaturals que ens uneixen.

Un missatge que voldria donar a les famílies i a qui estigui pensant a formar una...

Serien dos missatges: Ser cares somrients, ja que aquesta actitud dissol frecs, escurça distàncies i facilita la comprensió i el diàleg; i el consell del Papa d'exercitar-se cada dia a les paraules *permís, gràcies, perdó*.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca/article/entrevista-
fernanda-lopes-magrada-pensar-lopus-
dei-com-una-familia-de-families/](https://dev.opusdei.org/ca/article/entrevista-fernanda-lopes-magrada-pensar-lopus-dei-com-una-familia-de-families/)
(08/08/2025)